

Intuition del 2

I en fjern fortid stolede vi på vores instinkter. På et tidspunkt i vores tidligere liv var vi stammefolk, og vi lærte at udvikle instinktet. Vi lærte alt det, som dyrene kunne, og vi tog det med os og udviklede det til sit højeste. Så besluttede vi, at vi ville lære noget andet, og for at gøre det lod vi instinkterne synke ned under bevidsthedens tærskel. Hvor blev de så af?

Hvor forsvandt vores instinktive kraft hen? Svaret er, at den stadig findes i os. Vi kan gå tilbage og benytte os af den - på samme måde som når vi læser et kompliceret ord, så kan vi gå tilbage og bruge vores viden om, hvordan man udtaler ord for at udtale det rigtigt. Hver eneste af os har gået igennem den instinktive proces, så vi har alle sammen evnen til at benytte os af instinkterne, hvis vi ønsker det – lige så meget som de indfødte, der bor i junglen. Men mange af os er ikke bevidste om, at vi har gennemgået den proces, og at vi kan gå tilbage og udnytte instinkterne.

Jeg kan huske for nogen tid siden, at der var mange af disse trommeklubber, hvor mænd kunne genfinde deres manddom – jeg har ikke set dem for nyligt. Mænd mødes i klubberne for at tromme sammen, og folk, som gør det, siger, at de kommer i kontakt med noget grundlæggende og oprindeligt i dem selv, som de ikke vidste, var der. Vi kan benytte os af instinktet, som stadig er der og kan gå tilbage og genfinde det. Grunden til, at trommer kan genfinde det, er, at vi sandsynligvis brugte trommer meget i vores tidligere liv som primitive indfødte forskellige steder, og at trommerne i dag kalder det minde frem og dermed bringer os tilbage til instinkterne.

Jeg kan huske en gang, hvor jeg deltog i et møde, hvor en pige udførte en indiansk amerikansk dans, og mens jeg så på det, gled jeg ind i en drømmetilstand og tilbage til et tidligere liv, hvor jeg selv var en indfødt af en eller anden slags. Jeg kan huske, at jeg syntes, det var ret kraftfuldt, og at hun måtte have kaldt et gammelt minde frem på dette tidspunkt. Det var fascinerende, men alt det ligger nu under bevidsthedens tærskel – vi kan genkalde det, når vi vil, men vi behøver det ikke særligt meget i forhold til det, vi laver nu.

Vi er ikke afhængige af instinktet for at overleve, som folk er, der lever i junglen eller tæt på jorden, og som jager hver dag eller bliver jaget. Vi har til gengæld brug for at bruge andre ressourcer, og derfor slipper vi mere eller mindre instinktet. Det er som regel ikke helt forsvundet, og vi kan mærke en vis del instinkt i forskellige sammenhænge. Vi kan fx røre ved en varm ovn og reagere instinktivt. Nogle instinkter er indbygget i os som et computerprogram, som vi bliver ved med at bruge, når det er vigtigt. Men hvis vi ikke bruger dem ofte, så slipper vi dem bare. Det vigtigste er, at vi kan slippe dem og hente dem tilbage, når vi vil. Det eneste, vi behøver at gøre, er at rette opmærksomheden mod dem, så kommer de tilbage til os som et redskab, vi kan bruge, hvis behovet opstår.

Efter et menneske har udviklet disse instinkter og har sluppet dem, hvad er så det næste, han vil koncentrere sig om?

Vi bevæger os væk fra det fysiske instinkt og hen til det følelsesmæssige selv. Når vi bevæger os ind i det følelsesmæssige felt, bygynder vi med at bruge det, vi kalder ”mavefornemmelsen”. Mavefornemmelsen ligger tæt på det instinktive, men det er nærmest broen mellem instinktet og psykisme – på denne måde får vi fornemmelser for tingene, og vi begynder at udvikle denne side af os selv.

Wayne fra tilhørerne: Valgte du din skjorte i dag ud fra instinktet?

JJ (ler): Det var tilfældigt! Det er det altid, medmindre min kone vælger dem for mig, så du må snakke med hende om det.

Så det næste, vi udvikler, er vore psykiske evner, og I vil bemærke, at der er mange mennesker, som udvikler sig i denne retning, når de udvikler sig væk fra instinkterne. Et godt eksempel er folk på Haiti, som praktiserer voodoo. De bruger både psykisme og instinkter, og de er i en overgang mellem de to og bevæger sig fra instinkt hen imod den lavere psykisme. Derefter bevæger vi os fra den lavere psykisme hen mod den højere psykisme, og vi bruger lang tid på at udvikle vores følelser, så vi går fra at være ufølsomme over for verden omkring os til at være følsomme.

Følelsernes plan er omvendt i forhold til den virkelige, fysiske verden. Når du ser dig i spejlet, så ser det virkelig ud som dig, men i virkeligheden ser du dig selv omvendt eller ser et spejlbillede og ikke det, som andre mennesker ser. Sjælen projicerer til sindet, og billedet reflekteres videre til det emotionelle selv, ligesom i et spejl hvor alting er omvendt.

Det er derfor, følelserverden ikke fører os frem til sandhed, men til erfaring. Har I aldrig oplevet, at I har fået nogle af jeres største oplevelser og erfaringer, når I har lavet et eller andet virkelig skørt, noget som ikke var logisk, og når I ser tilbage på det, tænker I, at det var virkelig dumt at gøre, men det førte til en interessant oplevelse, og I lærte meget? Det er det, følelserverdenen gør. Den tager alting og vender det på hovedet, og man får en fornemmelse af virkelighed, men man finder aldrig virkelighed i følelserverdenen, og det er en anden grund til, at man udvikler sine psykiske evner, når man udvikler sig igennem følelserverdenen. Det er også en af grundene til, at de fleste medier ikke er særligt nøjagtige.

De er interessante og sjove at lytte til, og de fanger nogle ting, men ligesom hvis du beskriver dig selv ved at kigge i spejlet og siger, at bumsen sidder på din højre side, når den i virkeligheden er på den anden side, på samme måde vil mediet sige, at et eller andet vil ske i 2001, mens det i virkeligheden sker i 2003. Mediet modtager en masse fakta, og nogle af dem er sande.

Informationerne er lige sande nok til, at folk bliver ved med gå til mediet. Selv om meget er vendt på hovedet, projiceres det ud i verden eller ud til vennerne eller kunderne, og det er nøjagtigt nok til, at man synes, der er noget om det.

Men det er aldrig 100 % korrekt, og rent faktisk har man aldrig hørt et medie forudsige en stor begivenhed som fx 911. Det, de er bedst til, er at komme i forbindelse med følelserne. Mange af medierne er virkelig ret gode til at fornemme dine følelser og at beskrive dem for dig, fordi den almindelige psykisme arbejder på følelserne. Der findes både lavere og højere psykisme, og der er forskellige grader. Mediet, som bruger lavere psykisme, er ofte den mest nøjagtige, fordi han ikke har en masse ego knyttet til det, han siger, men efterhånden som et menneske udvikler sig og øger sin vibration, bliver også kraften i hans ego større.

Så hans ego bliver mere centraliseret, og han kommer til et punkt, hvor han begynder at tænke: "Åh, jeg er virkelig et stort medie og et stort menneske på grund af mine evner." Når han begynder at tænke på den måde, vender og fordrejer det hans tankegang endnu mere, og så bliver det endnu sværere for ham. Et medie kan også fange nogle ting gennem en andens aura, og mange medier, som påstår, at de kontakter de døde, fanger i virkeligheden ting fra den andens aura om den døde person.

Engang imellem vil der være en ægte kontakt med en afdød, men de fleste gange tuner de ind på den person, de er sammen med, og nogle gange viser der sig en ægte psykisk evne, når de fornemmer noget fra personens hukommelse eller følelsesnatur. Både mediet og personen vil tro,

det kommer fra den spirituelle verden, selv om det i virkeligheden bliver samlet op gennem personens hukommelse eller aura.

Det er ikke sort/hvidt det her, for der er så mange ting, der kommer i spil. Der er tidspunkter, hvor sløret mellem de to verdener er tyndt, og folk nemmere opfanger noget. Og så er der andre tidspunkter, hvor mediet vil samle informationer op fra sin egen tankeform, og atter andre gange vil han samle dem op fra den person, som han læser.

Så vi gennemgår denne psykiske periode i vores udvikling, men vi bliver ikke alle sammen som Jeane Dixon, et berømt medie. Når du gennemgår denne periode, finder du ud af, at du møder mange mennesker, som har psykiske evner, selv om de ikke er professionelle medier. De går ikke ud og læser i kaffegrums eller lignende, men der er mange mennesker, som har psykiske evner.

Vi gennemgår denne proces, og det, som vi skal lære til perfektion gennem processen, er en øget følsomhed og empati. Det er det vigtigste, vi skal lære ved at udvikle vores psykiske evner. Mens vi udvikler dem, tuner vi ind på vores egen og andre menneskers følelsesnatur, og vi opfanger deres lidelser, deres glæder, deres lykke, og hvad der gør dem ulykkelige.

Når vi opfanger sådanne ting om andre mennesker, gør det os mere opmærksomme, mere sensitive og mere villige til at gøre mod andre, hvad vi gerne vil, at de skal gøre mod os. DET er den vigtige lektie, vi lærer ved at udvikle denne evne, og vi får aldrig en 100 % nøjagtighed fra det, vi kalder astral psykisme. Men vi kan opnå en temmelig høj grad af nøjagtighed ved at udvikle empati for vores medmennesker, for mens vi udvikler vores psykiske evner, vil vi også udvikle empati over for, hvordan andre mennesker føler. Når vi tuner ind på, hvordan de føler, bliver vi meget bedre til at kommunikere, og det vil gøre os til en person, som mange søger, fordi folk føler, at vi forstår dem, fordi vi ved, hvordan de føler og så videre.

Copyright by J J Dewey